

νων αὐτοῦ ὡς αἱ ἑλληνικαὶ θυσιῶν. Ὅχι! δὲν φθονῶ τὴν πατρίδα σου, διότι ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτῆς ἀπὸ ποικίλων ζυγῶν ξενικῶν ἐπὶ αἰῶνας πιεσάντων αὐτὴν πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἢ τὸν φθόνον δύναται νὰ ἐγείρῃ ἐν καρδίᾳ Ἑλληνικῇ. Ἐρρωσθε καὶ κραταιοῦσθε, διότι ἡ εὐρωστία ὑμῶν δὲν δύναται, δὲν πρέπει νὰ ᾔναι νόσος διὰ τοὺς ἄλλους.» Ἐπὶ τούτοις ἀπήλθομεν χωρισθέντες, ἐγὼ δὲ ἠυλόγουν τὸν Δημοσθένην διότι τὰ αἰσθήματα ἅπερ κατώρθωσα νὰ ψελλίσω πρὸ τοῦ ξένου μου ἦσαν, ὡς ὑποτίθηναι, ἀναμνήσεις μεμακρυσμένα· ἀλλὰ οὐχὶ ἴσως ἀσθενεῖς τῶν πρώτων τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀποστηθίσεων τῶν Ἑλληνικῶν χειμένων. Τὴν ἐπιούσαν συνηντήθημεν πρὸ τῆς πύλης τοῦ Καπιτωλείου Μουσείου, ἀλλὰ ἡ εἴσοδος ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ἐνεκα τῆς μεγάλης ἐν τῇ νέᾳ πρωτευούσῃ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συρροῆς καὶ δὲν ἐπετρέπετο κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἢ εἰς ἐπισήμους ξένους φέροντας ἰδιαιτέρας ἀδείας τῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν. Ὁ φίλος μου λαμβάνει ἐν ἐπισκεπτῆριόν μου Ἑλληνιστὶ γεγραμμένον καὶ συνοδεύων αὐτὸ δι' ἰδίας ἐπιστολῆς τῷ Διευθυντῇ τοῦ Μουσείου πέμπει ταῦτα αὐτῷ διὰ τοῦ θυρωροῦ μετὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα ἴσταται οὗτος ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων τῆς πύλης ἐρωτῶν ποῦ εἶναι ὁ Ἕλλην ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Μουσεῖον καὶ αἱ κιγκλίδες ἀνοίγονται πρὸ τοῦ τελευταίου ἐμοῦ ἀντιπροσώπου τῆς χώρας ἧς οἱ θησαυροὶ ἔκειντο ἐν τῷ Μουσείῳ ἐκείνῳ, καὶ οἱ πάντες μετὰ σπουδῆς ἐκτάκτου μὲ περιάγουσιν. Ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοί μου θαμβοῦνται, οἱ πόδες τρέμουσι καὶ δὲν δύνανται νὰ βαδίσωσι, φῶς ἄπλετον μὲ ἐκύκλωσε καὶ μονονουχὶ ἐπεφώνησα